

ישראל, אל
תדבר עברית!

דויד בן-גוריון התגאה בכך שלא נהג ללכת לקולנוע. היום מחזיר לו הקולנוע הישראלי עין תחת עין. תחת לדבר עברית והוטה בסרטים תוצרת כחול-לבן, מתחיל הקולנוע הישראלי להמיר את שפתו לאנגלית, שהיא כידוע שפת השוק המערבי הגדול ביותר בקולנוע.

בעוד אורי ברבש עוסק בעריכת סרטים החולמים על חלוצים עבריים בתחילת המאה, עם קלי מקגיליס, ג'ון שי וצוות ישראלי שלם דובר אנגלית, מתכנן נועם יבוא לסרטו העלילתי הראשון — באנגלית.

אצל ברבש, לפי גירסתו שלו, היה נסיון ממור שך למדי להגשים את החולמים תחילה בי עברית. אבל אפילו אחרי מאחורי הסורגים, לא הצליח לגייס את ההון הדרוש להפקה מעין זו. נמצאו משקיעים, חברת בלבו ההולנדית וחברת המדייל האמריקאית, שהיו מוכנים להשקיע בסרט ישראלי, אבל האמינו שרק עם כוכבים בינלאומיים יוכלו לראות ברכה בעמלם. אין כל ספק שלאומיים צבריים זה יישמע זר. בכך מודה אפילו יצחק קול, מפיקו של הסרט. שצילומיו יתחילו בקרוב, של הבימאי נועם יבוא, הסבור שאם פני התעשייה לעולם הרחב, רק בצורה שכזאת אפשר יהיה לפרוץ את חומת-הבידוד של הסרט הישראלי.

במיקרה זה המזוהה גדולה עוד יותר. שכן זהו סיפור על סטודנטים באוניברסיטה העברית, העוסקים בבדיקה מוסרית דרך פרויקט הקולנוע. התפקיד הראשי כבר הופקד בידי ג'ון סאבאג, מעניין יהיה לראות אם ואיך תסייע השפה המיובאת ליצא את הסרט הישראלי.

אנשים

מות האשף

מייסד פסטיבל קאן מת
שבוע לפני שמלאו 40
שנה לפסטיבל

יש סבורים שהוא היה אחד האנשים החשובים ביותר בעולם הקולנוע. זאת, למרות העובדה שלא הפיק סרטים, לא ביים אותם ואפילו לא הופיע בהם. אין ספק שהיה אחד הנבונים ביותר בשטח הזה. איש שידע לנווט את האירוע החשוב ביותר של האמנות השביעית דרך סערות, התפריות ומלחמות, לפני ומאחורי הקלעים. במשך קרוב ל-40 שנה.

היה זה רובר פברה-לה-בר, אחד המייסדים של פסטיבל הסרטים בקאן. מנהלו בפועל יותר מ-30 שנה — ומאו יצא לגימלאות, לפני שבוע

שחקנית קלי מקגיליס
עברית שפה קשה

שנים, שימש עדיין כיושב-ראש ההנהלה של הפסטיבל. הוא היה עיתונאי בכיר ביומן לה טם («הזמן»), עוד לפני מלחמת העולם, המזכיר הכללי של האופרה בפאריס, ובשנת 1939 היה לסגנו של פיליפ ארלאנג'ה, האיש שניסה באותו זמן להקים בריביירה הצרפתית מתחרה לפסטיבל היחיד והחשוב שהיה קיים אז, פסטיבל-הסרטים בונציה, אשר נשלט בלעדית על-ידי הפאשיסטים של מוסוליני.

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

במקום צהלות פסטיבל, שתוכנן להיפתח בסתיו של אותה שנה, רעמו בספטמבר 1939 תותחי מלחמת העולם השנייה. הפסטיבל נדחה, ונחנך בהיסוסים ובתקלות רבות שבוע שנים לאחר מכן. ב-1946, פיליפ ארלאנג'ה היה הבוס, פאברה-לה-בר שני אחריו בהיררכיה, ולא עבר זמן רב עד אשר עלה למקום הראשון.

פיצוץ במאי 1968. כמרדני מתוחכם, שי יודע בדיוק איך להלך בין הטיפות ולא להירטב, הוא הצליח לנווט את הפסטיבל דרך השינויים

וכאשר כל הכתבים היו שם, ברור היה שגם בעלי הסרטים ירצו להיות. המבקרים הרציניים שמחו עם פרסים. האולפנים הגדולים חגגו עם הסיקור וקאן נבנה לחלוטין את העטרת הוונציאנית. כאשר הקימו המבקרים קול צעקה רמה, כי שלב מסוים, וטענו שהפסטיבל מתמסחר, מת-עלם מבימאים צעירים ומארצות שאינן באופנה, פאברה-לה-בר לא התווכח, אלא העניק למבקרים מיסגרת משלהם, «שבוע הביקורת», כדי שיציגו שם את כל מה שלדעתם קופח בבחירה הרישמית.

כאשר להטה צרפת במאי 1968, גודאר, טריפו וחבריהם נצמדו אל מסך ארמון-הפסטיבלים ומנעו את ההקרנה (זאת היתה ההזדמנות היחידה שהפסטיבל פוצץ באמצע). שוב התחכם להם פאברה-לה-בר ואמר: אתם יודעים טוב יותר? בבקשה. הנה לכם מיסגרת נפרדת בשם «שבו עיים של הבימאים». תראו שאתם יודעים לבחור טוב יותר.

מן התחרות שבין כל המיסגרות הללו, ומן הרצון של כל אחת מהן להצטיין, לא רק שבאו יותר סרטים לקאן, אלא גם רמתם הלכה ועלתה, יחסית לכל שאר הפסטיבלים.

רבות דובר על מישחקיהכוח שהפעיל על כל צוות שופטים שנבחר לכהן בפסטיבל, מתוך מטרה לרדאג שהלקוחות המפונקים, כלומר אותם גורמים שיוזקק להם גם בעתיד, יוכו בפרסים. הביקורת סערה, ואנשים כמו פרנסואז סגן או

רובר פאברה-לה-בר עם אינגמר ברגמן
נוסחה מאנית

פאברה-לה-בר עם רנה קלייר
מישחקי כוח

קירק דאגלס, שהיו בין השופטים, ועמו לא פחות, אבל פאברה-לה-בר ראה להמשך הפסטיבל, לתוכנית של השנה הבאה. בסופו של דבר, הזמן הוכיח שהוא צדק.

גם אחרי פרישתו, כאשר רק פיקח על המדיניות של הפסטיבל מלמעלה, אותה גישה ממשיכה להחזיק מעמד ועובדה היא שחלום כל איש קולנוע, כאשר הוא, זה להיות מוזמן לפסטיבל הזה.

בעל יקב. בשנים האחרונות נהג להשקיף בגעגועים אל העבר, וטען מעט בעצב, שגם אם המטעמים שמגישים עתה אינם נופלים מאלה שהגישו פעם — וזאת עדיין שאלה הנתונה בויכוח — הדרך שכזו צורכים אותם היום היא ברבארת. אין זמן ליהנות, אין זמן להרהר. אין זמן לעכל כראוי. הכל נבלע בבהלה, מהרמהר, כדי להספיק עוד קצת ועוד קצת.

כבעל כרמים ויקב פרטי משלו, ליד ביתו שעל שפת אגם ז'נווה, הוא ידע היטב שלא כך רואים סרטים, כפי שלא כך טועמים יין. ואם הצליח טוב כל-יך לתמרן בתוך הג'ונגל התרבותי שצמח מן האירוע שאותו הקים, עדיין חלם על פסטיבל שיציגו בו רק שני סרטים ביום, כדי להגיש את התפריט המובחר ביותר.

והוא ידע בדיוק איזה, כי בעניינים של קולנוע, רובר פאברה-לה-בר היה אשף מ' 1.

עדנה פיירו

מילים, מילים

מילים

פשעים שבלב (רבי-חן, תל-אביב)
ארצות-הברית) — קל מאוד לי
הבחין שהסרט הזה מבוסס על
מחזה. כמות הפיטופטים שנדחסו

לתוכו עולה בהרבה על הממוצע הקצב שבו הם נורים מפי שלוש השחקניות הראשיות מזכיר מכונת-ידיה משומנת היטב. כאשר הדגשת הנגינה הדרומית שבה הן מדברות חזקה עד כדי כך, שחשד ברור של קריקטורה מתעורר בלב.

הצרה היא שהבימאי, ברוס ברספורד, כאילו הרים ידיים והחליט שבמיקרה כזה, כאשר הכל נאמר בדיאלוגים, ובעצם הם אומרים הרבה יותר מן הדרוש, הופכת התמונה למשהו מישני בהחלט. מין קישוט ציבעוני, ומי שנוקט בגישה כזאת, אינו יכול להוציא מתחת ידיו אלא סרט נכה. כי קולנוע, בסופו של דבר, הוא מדיום שהצד החזותי צריך להיות בו העיקר.

העלילה מספרת על שלוש אחיות, מעט מוזרות, לכל אחת יש עולם דימויוני ופחדים פרטי משלה. כל אחת מנתה לכיוון אחר, והן נפגשות שוב, כאשר אחת מהן עומדת לדין על נסיון לרצוח את בעלה.

במפגש מסתבר שהאחות הגדולה תועה רחוק מן הבית. נאחזת בחלום של קייירה קולנועית שהיא עצמה אונה מאמינה בה עוד; השניה נותרה בודדה בתוך הבית. מבוהלת מכל בני המין הגברי, משום שתמיד אמרו לה כי בשל שחלתה המצומקה לא תוכל ללדת ילדים; ואילו השלישית, זאת שמתנקשת בבעל, עסוקה מדי בעניינים הפנימיים שלה, מכדי לתת לעולם החיצוני להגיע אליה. על כך צריך להוסיף את בתי-הדוד, מין מיפלצת קנטרנית בנוסח הגיסה של החתולה על

לאנג ספייסק וקיטון: לוחצות עד הסוף

גג פח לוהט. מישוהו אכן קצר כאן את השדה של טנסי ויליאמס לעומק.

רביעיית שחקניות מרשימה ביותר — הכוללת את דיאן קיטון, ג'סיקה לאנג, סיסו ספייסק (שהיתה מועמדת לאוסקר על התפקיד של המתנקשת) וטס הרפר — לוחצות על הדושה עד הסוף ונשפכות מן המסך מרוב מאמצים להעביר אל הצופה את תסכולי בת הדרום האמריקאית. בכל מינון הצבעים שלהם, קצת יותר אימוק, מן הסוג שנהג ברספורד ברגעים קטנים של חסד, לא היה מזיק לכולם.